לא זו קדושה כלא זו. בכל המנחות הטעונות שמן ולבונה אין כלי

שרת מקדש אחד מהם אלא א"כ שלשתן יב] ביחד בכלי: ולרבי חנינא

עשרון. שהיתה במקדש לצורך מנחות כדאמר בפ׳ שתי מדות (לקמן פז.):

למה נמשת. בשמן המשחה כדי לקדש את הנתון בתוכו הלא אינו

יג] מתקדש כלום לר' חנינא דאין מחזיק

לא שמן ולא לבונה עם העשרון של

סולת: ומשני ללורך מנחת חוטא.

נמשח דסולת גרידתה הוה: להה דרב.

דכלי שרת מקדש סולת גרידתא אע"ג

דלא חזי להקטיר בלא שמן: דתנן. במס׳

ובחים בפ' המובח מקדש הראוי לו:

מדות של יכש. שתים היו עשרון וחלי

עשרון בפ׳ שתי מדות (לקמן פו.): ("ש.

דאין כלי הלח מקדשין יבש אלא

י)במדות לח יד] הין וחלי הין כו' בפ'

שתי מדות (שם פו:) דכל מדה לא חזיא

אלא למילתא ס'למדוד הלכך (לח) לא

מיקדשין שו] דמדת לח לח חזיח למדוד

יבש דחין בלח עשרון וחלי עשרון: הכל

מורקות (של דם). שהן כלי לח מקדשין

יבש: שניהם מלחים סלת. ובמנחת

נסכים המשתעי דטעונה שמן והאמר

דמורה והערה הדשו סלת אלמא אית

ליה לשמואל דכלי שרת מקדשין סלת

בלי שמן. ואם תאמר לר' חנינא קשיא

מתני' דקתני מדות יבש מקדשין יבש

איהו מוקי לה בעשרון דמנחת חוטא שי]:

מנחה לחה היא. דבלולה בשמו ומהאי

קרא לא תיפוק דמזרקין מקדשין יבש:

לא נלרכא אלא ליבש שבה. מנחה

בלולה א"א בלא קרטין סלת יבש שלא

יגיע בהן השמן ואפי׳ הכי מתקדשין

במזרקין וכי היכי דאותו יבש מתקדש

מסתברא נמי דסלת יבש נמי בלא

"]ט)(סלת) שמן מיקדשין :ואיבעית אימא

מנחה לגבי דם כיבש דמיה. דדם

יח] הוא ללול ומנחה הויא כעיסה ואפ״ה

מקדש לה מזרק שהוא כלי דם הלכך

יבשה גמורה נמי מקדש: **רגלי הזר**

עומדות. אחת עשרה אמה בכניסת

העזרה במזרח מקום דריסת ים! ישראל

אלמא עזרה בעינן: בן בחירא. לאו

דוקא נקט אלא סיומא דברייתא היא:

לא נלרכא. האי וקמץ משם אלא

להכשיר כל העזרה ולאו למידק מינה

עורה ולאו היכל דלגופיה איצטריך

. קרא(א): בעולהי)ומנחהי)ב][נאמר] קדשי

קדשים ובעולה כתיב לפון שנאמר

(ויקרא א) ושחט אותו על ירך המזבח

לפונה: כאן עולה [כולה] כליל לגבוה

ל) רש"ק מ"ו, ב) ובחים פח. לקמן
 יט:, ג) רש"ק מ"ו, ד) ובחים קג.
 לעיל ו:, ד) ובחים קג., ו) שם לעיל ו:, ד) ובחים קג., ו) שם מדים מדים שהיה

שם הין כו'. נ"ק, מ) נ"א למדוד לח הילכך לא כו'. נ"ק, ט) נ"ק

מ"ו. י) וויקרא וו. כ) ועי׳ ובחים נג: ולייע], ל) לייק, מ) נייא למה. לייק, ג' נייא למה. לייק, בן בס"י ר' יונתן, בן מלה

ן, כ) כם יי ימון, כ) מכי וח ידם לא נחחדשו דדה' שחי

רנדתי יבש לה נתקדשו דבפ" שתי כר כצ"ל. צ"ק, עש) מנחות. צ"ק, ש) צ"ק מ"ז, ל) מדסבר שמואל דמורקות. צ"ק, ק") כך הכלים מקדשין. צ"ק, ר") [נדצ"ל מקדשין מנחת נספיס], ש) לכלי אחר. צ"ק,

א מיי' פי"ג מהל' מעה"ק הל' יג [ליתא שם ועי' הל' :סלכה יט

שימה מקובצת

ל) א זו קדושה "קרב". עד שיניחם בביסא ביחד. הרגמ"ה. משמע דלא ילפינן לרי חנינא מנחה מלחם הפנים ותימה דאמרינן לעיל קומצין מכלי שעל גבי קרקע שכן מצינו בסילוק בזיכין אלמא ילפינן מנחה מלחם הפנים וי"מ דאתיא דלא כר' חנינא (נראה שחסר לא כרי חנינא (נראה שחסו מץ כמה חיבות וכך צ"ל) ולא מירא ויילן דהכא ודאי לא מירא ויילן דהכא ודאי לא מלא זה דאפשר משאי אפשר זה אבל למילף שקומצין מכלי מיסלוק בדיכין דאי אירא דבקמיצה הוה צריך הגבהה לכלי היי נהה צריך הגבהה לכלי היי נהה צריך הגבהה לכלי היי נהה צריך הגבהה מילות משט מילוכ בדיכיו א מילול משט מילוכ בדיכיו א מילום מיציה א מילו משט מילוכ בדיכיו א מילו משט מילוכ בדיכיו א מילו משט מילו בדיכיו א מילו בדיכיו א מילו משט מילו בדיכיו א מילו בדיכיו א מילו משט מילו בדיכיו א מילו בדיכי א מילו בדיכיו א מילו בדיכי א מילו בדיכיו א מילו בדיכיו א מילו בדיכי א מילו בדיכיו א מילו בדיכו א מילו בדיכיו א מילו בדיכו בדיכו א מילו בדיכו א מילו בדיכו בדיכו בדיכו א מילו בדיכו א מילו בדיכו א מילו בדיכו בדי השלחן בשעת סילוק בזיכין: . נ] ולרבי חנינא א״כ עשרון למה נמשח בשמן המשחה הואיל ואינו יכול לקדש המנחה עד ט ניונה הרגמ״ה. ותיבות והלא כו׳ בלא הרגמייה. תיכתה והלא כוי בלא
שמן נמחק: גו למנחת הוטא
דאין בה לא שמן ולא לבנוה
היה מקדש העשרון מיד וכן לוג
לקדש שמן של מצורע שלא הי
בר מנחה. הרגמיה: זו ללוג
שמן של: פן אבל מודקות שהן
כלי הלח לקבל הדם הן
מקדשות אפי היבש שנאמר.
מקדשות אפי היבש שנאמר. . הרגמ״ה: ו) מנחה לחה היא דכתיב בלולה בשמז: לא נצרכא אלא ליבש שבמנחה שאם יש בה יבש שלא נבלל יפה היה בה יכש שלא נכלל יפה היה מקדשו המודק כמו הלח וכמו שהיה מקדש היבש שבה כך היו מקדשין המנחה אף אם לא היה בו שמן כלל והיינו דרב דאמר מנחה קדושה בלא שמן. הרגמ"ה:] מתיכת דהיינו כני עד תיבת ואיבעית נמחק: ס ואיבעית אימא לא תימא ביבש שבה אלא אפי׳ אותו שבלול בשמן הוי יבש לגבי דם שכלול בשמן היי יבש לבכי דם דום הוא לח הרבה כמשקה והמנחה הוא כעיסה והרא כמו יבשה לגבי לחות של דם וכי היכי דמקדשי מנחה כלולה דהייא יבשה לגבי דם ה"י מקשי יבש גמור בלא שמן והיינו דרב. הרגמ"ה: ע) אמר רבי אלעודו בחים (דף (א ע"א)) י] שיחזיר ויחזור ויקמוץ: י6] מנין תוס' זבחים (דף כט ל) מנין חוכי זבחים (דף כני ע"א) ובובחים (דף סג): ע" שלשתן בכלי ביחד: ע" שלשתן בכלי ביחד: הין: שון מדת לה לא מקדשה הין: שון מדת לה לא מקדשה דמין: שון דמנות חוש למדוד לה צריכא שבן אלא סולה גרייתה ייד, וסייד: יין וייבר סלה נמחק: יין הייד שליל ומנחה הויא בשיסה בלולה: שן דרים הגלי יישראל בלולה: שן דרים רקש קדש קדש קדש קדש קדש קדש קדש קדש הביח. ל] ומנחה כתיב קדש קדשים: כליל. עולה כולה לגבוה: כבו כפרה הוא כדם דכתים כי: (כפרה הוא בדם דכתיב כי: כנן שעות מין דם לא: פדן זאין הבתיבי: כמן והמחוץ לכה נמשח: כון לרי תניגא וה"ר שמואל תייץ דאמרינן לקמן כל המדידות היו מודדין בלוג לוג מכלי קודש לכלי חול. תו"ח. לשון מהר"פ וא"ת לר"ש כי לשון מהר"פ וא"ת לר"ש כי יל שהו מו המר"פ וא"ת לר"ש כי וי"ל שהיו מניחין הכל בביסא תחילה הסולת והלבונה כדאמרי לעיל שלם הי' מביאהו כראמרי לעיל שלם הי מביאהו
ואחר כך חוצהו וכזין שהיה
מנות בתחלה בכלי קודש נגאי
אח"כ ליתנו בכלי שלא נמשה
והיה צריך ליודה שלא יתערב
השמן בסולת כשהיה נתון
היה צריך ליודה שלא מערב
היה יכול לחצותה מחציתה
בהקר ומחציתה בתרב וא"מ.
בהקר ומחציתה בתרב וא"מ.

. (לקמן דף ל.) משמע דסבר ר"מ דנתקדשו גבי הא דתנן התם כל מדות שבמקדש היו גדושות ומוקי לה כר"מ ואפי' עשרוו גדוש אפשר דמקדש דהא דאמר לעיל שהחזירן לביסא גדושה ומיבעיא לן נמי בפ׳ שתי מדות (שם פו:) גבי שולחן אי מקדשי בגדוש או לא משמע דשאר כלים לא מקדשי ההוא גדוש לא לריך אבל גדוש זה שהוא מדתו של כלי מהדש ווה אין להקשות לרבי אלעזר דאמר לעיל מנחת חביתין קדושה לחלחין עשרון מחוק לר"מ למה נמשח דבלחו טעמא דפרישית שלא יבא לטעות מלוה לקדש שלימה ולאו מקרא דמחליתה דההוא אוקימנא לעיל להביא חביתו שלם ולעכב משום דחוקה כתיבא ביה וא"ת לר"ש דאמר לקמן בפי שתי מדות (דף פו:) דמדה יתירה היתה שם של לוג ומחלה שבה היה מודד לחביתי כ"ג לוג ומחלה בבוקר ולוג ומחלה בערב למה נמשח כיון דחין שמן קדוש בפני עלמו בו] לר׳ חנינא וי״ל דתחילה מניחין שלשה לוגין שמן עם הסלת בביסא וכדפרישית לעיל שהיה גנאי, להוליא מכלי שרת לכלי חול: בלי הדח מקדשין את הלח ומדות היכש כו'. מה שדקדק התנא דקרי לשל לח כלי ולשל יבש מדות משום דבשל יבש היו מדקדקין לעשות כענין זה שיהא גדוש מילתא כדרך כל שאר מדות מ״מ גם על של לח שם מדה עליו כדקאמר שמואל ל"ש אלא מדות אבל מזרקות מקדשין ובשל לח איירי ובפ׳ שתי מדות (שם פו:) תכן ז' מדות היו במקדש וקח חשיב דלח ובפ' המובח מקדש (זבחים פח. ושם) פירש הקונטרם דכמה כלים היו מיוחדים ללח שאינם מדות כגון מזרקות וקערות לדם ליין ולשמן אבל ליבש לא היו מיוחדין אלא שתי מדות של יבש שהיו במקדש עשרון וחלי עשרון דכלים שנותנין בו ש מנחה כלי לח בין היו שמורקות וקערות ראויין לכך:

אבל מורקות מקדשין בח] [כו'] שנאמר שניהם מלאים סולת. פירש בקונטרס במן 🕫 (דדייק) דאלמא מזרקות וקערות קידשו בלא שמן וזהו

תימה דהכתיב בלולה בשמן ומנא ליה דמנחה קדושה ל] בלא שמן ופירש ר' שמואל דדייק מדסבר ^{6) לא]} (רישא) דמזרקות מקדשין שאינו ראוי לה כמו מנחה הואיל וראויה להתקדש בכלי אחר דהיינו ביסא אף מנחת סלת מתקדשת בלא שמן ולבונה אע"פ שאינה ראויה לכלי זה הואיל ומתקדשת בכלי אחר כגון מנחת חוטא ומלשון המשנה דקדק ר' שמואל דקתני פרק המובח מקדש (ובחים פו.) כשם שהמובח והכבש מקדשין את הראוי להם כך כלים מקדשים ומדלא קתני ש) כלי שרת מקדשין את הראוי להם ש"מ דמקדשין אע"פ שאינו ראוי להם כגון מזרקות של דם שמקדשין את המנחה ועל חנם הולרך רבי שמואל לדיות זה והא דלא ילפי׳ מינה מדות משום דלא נראו מעולם אלא זו למדידת לח וזו למדידת יבש ועוד יש לפרש דדייק הש״ס מדאמר שמואל אבל מורקות מקדשין ולא קאמר מקדשין מנחות די ונסכים דכתיב בהחוא קרא ש"מ דאפיי מנחת חוטא קאמר דילפינן מלחא ממילתא ומדמקדשין מזרק ותערה מה שאין ראוי להם הואיל וראוי ש לכל אחד כ"ש זה הכלי שמקדש מה שראוי להיות בתוכו עוד יש לפרש דדייק מדיליף שמואל דורות

משעה מנשיאים כ"ש דילפינן מילחא ממילחא כרב דמנחה קדושה בלא שמן כמו שמצינו במנחת חוטא ואע"ג דמוכח לקמן בהקומץ רבה (ד' יני:) דלא יליף שמואל דורות משעה אלא משום דתנא ביה קרא תריסר זימני מ"מ ^{לבן} כיון דיליף דורות משעה בכל ענין שילמדו הוא הדין מילמא ממילמא:

. לעיל דאמר מביא מנחה ואח״כ חוצהו משמע שהיה מביא עשרון שלם מביתו כדי שתהא כולה קדושה ביחד ומהתם מוכיח דאינה קדושה לחצאין וכשהביאה שלם מה תיקן והלא אין הסולת קדוש בלא שמן ולבונה ואין לומר שהיה בולל מיד השמן הא אמר התם לוג ומחצה בערב ו״ל שהיה בביסא ג׳ גומות אחת לשמן ואחת ללבונה ואחת לסולת והיה נותן הכל בבוקר כל אחד בגומה לבדה התם לגו המתצה בערב י"ל שהיה בביסט ג' גומות אחת לשפון אחת ללבונה ואחת לטלתו ויהיו נחן, הכל בבוקר כל אחד בנומה לבדה הוא משל מואח ללבונה ואחת לטלתו ויהיו נחן, הכל בבוקר כל אחד בנומה לבדה והוא משל מקדש קדשים מאל בדבורי במור המורץ משל הקדשה היה ביסט מאל בדבורי במור היה מידות ויהי מרוץ הרכי מוכח איונו נורם הקדשה ובלא שם מקדשה ובלא מקדשה ובלא שם מקדשה ובלא שם מקדשה ובלא שם מקדשה ובלא מקדשה והורי בלא ממלחא: משל משל מיני למילואים אירי מובל בונה והיי עתיד להיות לבונה בלא הוה בלא שם מקדשה שם שביע למילואים איים שם מקדשה בלא שם מקדשה ביום מקדשה בלא הוה משל משל ממילה בלא ממילהא: מולות שם שביע למילואים איים ממנה משל משל ממילהא: מולות שביע למילואים איים ממנה משל שביע למילוא ממילהא: מנות שביע למילואים איים ממנה משל משל ממילהא: מולות שביע למילואים בלא ממילהא: מולות משל שביע למילואים בלא ממילהא: מולות משל שביע למילואים בלא ממילהא: מולות משל שביע למילוא משל משל ממילה בלא מתור משל שבחובן ואשל ביות לבונה משל משל היום המשל משל היום מולות הבל מידות משל הבל היום מתום הבל היום מתום היום המשל הי

ובמחוק היו מודדין לחביתי כ"ג ועשרון המחוק בה] מ) (לא) נמשח לרבי חנינא דאין מנחה קדושה בלא שמן וי"ל פן יבא לטעות בשום פעם ולמדוד במחוק למנחת חוטא אבל אין לתרץ דר"מ סבר כר׳ יוחנן דאמר בפ׳ כל המנחות באות מלה ס׳ (לקמן דף מ:) גמרינן דחייב על לישתה דמדת יבש לא נתקדשו בפ' שתי מדות

6 לא זו "קדושה בלא זו ולא זו קדושה בלא זו ולר' חנינא עשרון למה נמשח יווהלא אינו יולר' חנינא עשוי אלא למדידת קמח בלבד והקמח אינו קרוש בלא שמן) יו למנחת חומא ולוג למה נמשח ללוג יו של מצורע ואף שמואל סבר לה להא דרב דתנן ייכלי הלח מקדשין את הלח ומדות היבש מקדשין את היבש בואין כלי הלח מקדשין את היבש ולא מדות היבש מקדשין את הלח ואמר שמואל ל"ש אלא מדות אבל ימזרקות פו (של דם) מקדשות את היבש שנא' ישניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה א"ל רב אחא מדפתי לרבינא יו מנחה לחה היא א"ל לא נצרכא אלא ליבש שבה יו יי(דהיינו לבונה ואי ם"ד קסבר שמואל אין מנחה קדושה עד שיהו כולן יבש שבה היכי משכחת לה והלא כולן לחים הן מפני השמן אלא ש"מ קסבר שמואל האי בלא האי) יו ואיבעית אימא מנחה לגבי דם כיבש דמיא גופא יו א"ר אלעזר מנחה שקמצה בהיכל כשרה שכן מצינו בסילוק בזיכין מתיב ר' ירמיה י וקמץ משם ממקום שרגלי הזר עומדות בן בתירא אומר מנין שאם קמץ בשמאל שיחזיר יו ויקמוץ בימין ת"ל וקמץ משם ממקום שקמץ כבר איכא דאמרי הוא מותיב לה והוא מפרק לה איכא דאמרי א"ל ר' יעקב לר' ירמיה בר תחליפא אסברא לך לא נצרכא אלא להכשיר את כל עזרה כולה שלא תאמר הואיל ועולה קדשי קדשים ומנחה קדשי קרשים מה עולה מעונה צפון אף מנחה מעונה צפון מה לעולה שכן כליל מחמאת מה לחמאת שכן מכפרת על חייבי כריתות מאשם מה לאשם שכן מיני דמים מכולהו נמי שכן מיני דמים אלא איצטריך ס"ד אמינא הואיל וכתיב יוהקריבה אל הכהן והגישה אל המזבח וקמץ מה הגשה בקרן דרומית מערבית אף קמיצה נמי בקרן

דרומית מערבית קמ"ל גופא יא"ר יוחנן שלמים

ששחמן בהיכל כשרין שנאמר ושחמו פתח

אהל מועד ולא יהא מפל חמור מן העיקר מיתיבי

יר' יהודה בן בתירא אומר יו מנין שאם הקיפו

עובדי כוכבים את העזרה שהכהנים נכנסין

להיכל ואוכלין בקדשי קדשים ושירי מנחות ת"ל

שנאמר וערכו בני אהרן את הנתחים בקדש וגו' (שם): מחטחת. הוי גמרינן דמנחה טעונה לפון להכי אילטריך וקמץ להכשיר כל העזרה: **על חייבי** כריתות. שוגגין: מחשם. לו דחשםן חינו בח על כרת חלח על שבועת שקר ומעילות ושפחה חרופה וטעון לפון דכתיב במקום אשר ישחטו את העולה ישחטו את האשם (שם ז): מיני דמים. חמורה

כפרתן דעיקר כפרה בב] בדם כתיב כי הדם הוא בנפש יכפר (שם

יז) אבל תאמר במנחה שאינה מין בג] הדם: אלא אילטריך. וקמץ: הגשה. שמגיש כל המנחה קודם קמינה ומגיע הכלי בחודה של קרן דרומית מערבית בפ"ג (לקמן יט:): קמ"ל. דאם רלה מחזירה אחר הגשה לכל מקום שירלה בעזרה וקומך: הקיפו עובדי כוכבים. למלחמה ואין בד] כהנים יכולים לאכול בעזרה מפני רמחים וקשתות: נכנסין להיכל. ולא אמרינן דליפסלו קדשים בהך יציאה דיצאו מעזרה להיכל:

תורה אור השלם

וְקֵרְבְּנוֹ קַעַרת בֶּסֶף אַחַת שְלְשִים ומְאָה מִשְקֵלְה מוְרָק אָחָד בַּסְף שְּבְעִים שְּלְבְּשְׁקֵל חַקְדֶש שְנֵיהָם מְלֹאִים סֹלֶת בְּלוּלָה בַשְׁמַן לְמִנְחָה:

במדבר ז יג 2. וֶהֲבִּיאָה אֶל בְּנֵי אַהַרֹן הַבֹּדְנִים וְקָמֵץ מִשֶּׁם מלא קָמָצוֹ מִשְּׂלְתָּה וּמִשַּׁמְנִה עַל בְּל לְבנָתָה וְהִקְּטִיר הַכַּהֵן אֶת אזכרתה המזבחה אשה ריח ויקרא ב ב ניחח ליי: ניותו פַיְיָּיָּ 1. וְהַבְּאתְ אָת הַמִּנְחָה אשֶׁר יַצְשָּה מַאַלָּה לִיִּי וַהַקְּרִיבָּה אָל הַכֹּהַן וְהַגִּישָׁה אֶל הַמִּוְבַּח: ויקרא ב ח

הגהות הב"ח

(h) רש"י ד"ה לא נלרכא וכו' (מ) רש ליט מינה קרל הס"ד ולח"כ מ"ה ומנחה קדשי קדשים שנאמר קדשי וכעולה:

מוסף רש"י

שניהם מלאים סולת. למנסת לדכה (פיי החומש במדבר די ועיי רשיש באון. כלי הלח מקדשין את הלח. קערות ומוכקות לדס וליין ולשמן מדרת היבט. שמי מדות של יבש היו שם עשרון וחלי עשרון. עשרון למדידת כל המנחות וחלי לכך (זבחים פח.). לא שנו. דכלי לח אין מקדשין יכש אלא במדת לח כגון הין ולוג דכל מדה לא חזיא ליה אלא למילתיה למדות. והין ולוג במדם יבט ליכא אבל מזרקות. שהן כלי דם מקדשין סלת יבט ויליף טעמא מנשיאים (להלן ים:) לא שעמל מנשילים (ההכץ יום) לל שנו דאין לכי להל מקדשין אם היכב אלא מדורו. זי מדוח היכב אלא מדורו. זי מדוח היכב אלא מדורו. זי מדוח ושלים ססיון כיני דכיון דמקר לל ושלים מסיון כיני דכיון דמקר לל נמסח ללל למדידה לפיכן אין מקדשין לולא ע"י מדידה אבל מדודשיון בלה עיכה מדודשיון בד כלני הלה ענכה מדודשיון בדי הכלי הלה ענכה מדודשיון בדי מדידה אבל מדודשיון בדי מדידה אבל מדודשיון בדיד הכלי הלה ענכה מקדשין יבש דכי היכי דחזו ללח חזו לפלת שהוא יבש לחה היא. דהא כחיב בלולה בשמו והיכי ילפת מהאי קרא דמקדשין יבש ליבש שבה. שאי אפשר ליבטל כולה שלא יהי בה קרטין קרטין של יבש שלא נגע בהן לשמן וקדשינהו מזרקות כיבש רמיא. ושפיר תפשוט מינה ליכש גמול (זבחים פח.). וקמץ משם ממקום שרגלי הזר עומדות. רישיה דקרא כתיב (ויקרא ב) והביאה אל בני אהרן הכהנים וקמן משם משמע ממקום שרגלי הזר המביא מתקום שרגלי הזר המכיל עומדים שם הוא קותן והיינו מקום דריסת רגלי ישראל אחת עשרה אמה ובתורת הם וקמ"ל עשרה אמה ובתורת הם וקמ"ל דלא בעינן קמילה בלפון כשאר לקומן (דעיר זה). שאם קמץ קוס שרגלי הזר עומדות דקאמר אומה הוא החומ הברות אומר אומדות הקאמר